

Na poparcie swojej skargi skarżąca podnosi po pierwsze, że kwestionowana decyzja została wydana w oparciu o sprawozdanie pełnomocnika, który nie został wyznaczony przy spełnieniu wszystkich warunków wymienionych w ust. 15 załącznika II decyzji w sprawie zgodności. Zdaniem skarżącej, pełnomocnik ten nie był niezależny, w szczególności od Editis, wbrew zobowiązaniu spoczywającemu na Lagardère na mocy decyzji w sprawie zgodności.

Po drugie, skarżąca podnosi, że Komisja uchybiła swojemu obowiązkowi nadzorowania zbycia Editis zezwalając na wprowadzenie dyskryminacyjnej i sprzecznej z regułami konkurencji procedury wyboru nabywców. Według skarżącej, Komisja powinna była wymagać spełnienia warunków konkurencji przejrzystej, obiektywnej i niedyskryminującej wobec potencjalnych nabywców. Ponadto, Komisja nie powinna była zaakceptować wymogów ustanowionych w umowie o poufności pomiędzy Lagardère a potencjalnymi nabywcami, w tym skarżącą, uniemożliwiających tym ostatnim podejmowanie kroków prawnych. Skarżąca podnosi również, że Komisja powinna była interweniować w celu usunięcia wad postępowania, gdy skarżąca zwracała jej uwagę na uchybienia w zakresie reguł konkurencji Traktatu WE. Wreszcie, Komisja odmówiła udzielenia skarżącej minimalnej ochrony, do której skarżąca - według własnej oceny - miała prawo jako zainteresowana osoba trzecia.

Po trzecie, skarżąca powołuje się na oczywisty błąd Komisji w ocenie przestrzegania warunków dotyczących nabywcy nałożonych decyzją w sprawie zgodności. Według skarżącej, nabywca nie jest podmiotem zdolnym do przywrócenia skutecznej konkurencji.

Po czwarte, skarżąca zarzuca naruszenie obowiązku uzasadnienia.

(¹) Sprawa nr COMP/M.2978 - Lagardère/Natexis/VUP (Dz.U. L 125, str.54)

Skarga wniesiona w dniu 22 listopada 2004 r. przez Au Lys France przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-458/04)

(2005/C 45/56)

(Język postępowania: francuski)

W dniu 22 listopada 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Au Lys de France, z siedzibą w Le Raincy (Francja), reprezentowanej przez adwokata Guya Lessourda z adresem do doręczeń w Luksemburgu przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich.

Skarżąca wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 17 września 2004 r., ze wszystkimi konsekwencjami prawnymi.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca prowadziła handel detaliczny na dworcu portu lotniczego Paris - Charles de Gaulle. Skierowała ona do Komisji skargę dotyczącą nadużycia pozycji dominującej w rozumieniu art. 82 WE przez przedsiębiorstwo publiczne Aéroports de Paris w zakresie udzielania publicznych koncesji na prowadzenie handlu na terenie portu lotniczego.

W zaskarżonej decyzji Komisja poinformowała skarżącą, że skarga zdawała się nie przedstawiać wystarczającego interesu wspólnotowego, aby uzasadnić otwarcie formalnego postępowania.

Na poparcie swojej skargi skarżąca podnosi po pierwsze naruszenie prawa oraz oczywisty błąd w ocenie istnienia wystarczającego interesu wspólnotowego. Według skarżącej Komisja popełniła błąd stwierdzając brak interesu wspólnotowego wystarczającego dla prowadzenia dalszego badania w sprawie oraz stwierdzając istnienie wystarczającej ochrony praw skarżącej przed sądami krajowymi.

Po drugie, skarżąca podnosi fakt niewystarczającego uzasadnienia z naruszeniem art. 235 WE, jako że Komisja nie ustosunkowała się do różnych elementów argumentacji skarżącej.

Po trzecie, skarżąca przywołuje naruszenie art. 82 WE, jako że Komisja odmówiła zbadania skargi, podczas gdy, zdaniem skarżącej, miało miejsce nadużycie pozycji dominującej.

Skarga wniesiona w dniu 22 listopada 2004 r. przez Jorge Manuela Pinheiro de Jesusa Ferreira przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-459/04)

(2005/C 45/57)

(Język postępowania: francuski)

W dniu 22 listopada 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Jorge Manuela Pinheiro de Jesusa Ferreira, zamieszkałego w Brukseli (Belgia), reprezentowanego przez Georgesa Vandersandena, avocat.

Skarżący wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

- uchylenie decyzji Komisji z dnia 18 marca 2004 r. w sprawie zaszeregowania skarżącego do kategorii A5, stopień 3;
- nakazanie Komisji wypłaty różnicy między wynagrodzeniem odpowiadającym zaszeregowaniu skarżącego do kategorii A5, stopień 3 a wynagrodzeniem odpowiadającym zaszeregowaniu do kategorii wyższej, powiększonej o odsetki za zwłokę w wysokości 5,75 % rocznie, liczone od dnia 1 grudnia 2004 r.;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżący, urzędnik Komisji, złożył swoją kandydaturę na stanowisko A5/A4 w dziedzinie podatków i ceł. Został przyjęty i zaszeregowany do kategorii A5, stopień 3. Skarżący podważa tę decyzję utrzymując, że posiada szczególne kwalifikacje i wyjątkowe przygotowanie i stąd powinien zostać przy nominacji zaszeregowany do kategorii A4. Na tej podstawie skarżący powołuje się na oczywisty błąd w ocenie przy zastosowaniu art. 31 regulaminu pracowniczego.

Skarżący podnosi również naruszenie prawa do obrony z uwagi na fakt, że pozwana nie dała możliwości przedstawienia swojego stanowiska przed wydaniem zaskarżonej decyzji.

W końcu, skarżący powołuje naruszenie art. 253 WE, podnosząc, że zaskarżona decyzja nie jest uzasadniona oraz, ewentualnie, jest uzasadniona w niewystarczającym stopniu.

Skarga wniesiona w dniu 6 grudnia 2004 r. przez Cristinę Asturias Cuerno przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-473/04)

(2005/C 45/58)

(Język postępowania: hiszpański)

W dniu 6 grudnia 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Cristiny Asturias

Cuerno, zamieszkałej w Brukseli, reprezentowanej przez Ramona Garcíę-Gallardo i Alicię Sayagués Torres przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich.

Skarżąca wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

- 1) uchylenie decyzji Komisji z dnia 26 sierpnia 2004 r. w sprawie nieuwzględnienia sprzeciwu z dnia 27 kwietnia 2004 r.;
- 2) uznanie prawa skarżącej do pobierania dodatku zagranicznego za rozłąkę oraz innych związanych z nim dodatków;
- 3) obciążenie strony pozwanej całością kosztów postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca w niniejszej sprawie sprzeciwia się negatywnej decyzji organu administracji w sprawie prawa do pobierania dodatku zagranicznego za rozłąkę.

Na poparcie swoich roszczeń skarżąca podnosi następujące zarzuty prawne:

- Błąd co do prawa oraz co do oceny stanu faktycznego, poprzez nieuwzględnienie w zaskarżonej decyzji tego, że praca wykonywana przez skarżącą w charakterze asystenta parlamentarnego posła do Parlamentu Europejskiego powinna być uznana za pracę wykonywaną dla organizacji międzynarodowej, zaliczanej do wyjątków od okresu referencyjnego, w rozumieniu Regulaminu.
- Oczywisty błąd w ocenie stanu faktycznego, a w szczególności sytuacji osobistej skarżącej, poprzez błędną ocenę i obliczenie jej okresu referencyjnego w Brukseli, który wynosił jedynie cztery lata i jedenaście miesięcy.
- Naruszenie zasady niedyskryminacji. Skarżąca utrzymuje, że fakt niezakwalifikowania pracy wykonywanej przez asystenta parlamentarnego jako pracy wykonywanej dla organizacji międzynarodowej stoi w sprzeczności z praktyką, utrzymującą się w innych instytucjach wspólnotowych. Zasadę równości naruszyła również Komisja, w zakresie, w jakim nie uznano pracy świadczonej przez skarżącą na rzecz Europejskiej Federacji Hipotecznej za pracę wykonywaną dla organizacji międzynarodowej, chociaż w przeszłości Komisja sama przyjęła taką kwalifikację.